ڈوھڑے

مزاحیہ شاعری

شہزادہ آصف علی

جاوید شانی

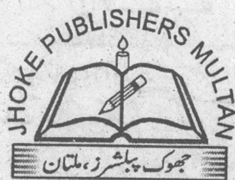
فیصل رانجھا گرافکس ملتان

ڈوھڑکی

شاعر

شہزادہ آصف علی گیلانی

جاوید علی شانی

جھوک پبلشرز دولت گیٹ ملتان

061-4511568-0308-7385765

جملہ حقوق محفوظ ہِن

کتاب داناں	:	ڈوٹھرکی
شاعر	:	شہزادہ آصف علی گیلانی، جاوید علی شانی
کمپوزنگ	:	محمد عابد جاوید
ٹائٹل	:	محمد طاہر دھریجہ
چھاپہ خانہ	:	جھوک پرنٹرز۔ ملتان
مُل	:	20/روپے
تاریخ اشاعت	:	2014ء
بمقام		چوک کمہاراں والا ملتان
رابطہ نمبر	:	0300-7818320

ملن دے پتے

☆ الٰہی بخش بک سیلر، سکول بازار رحیم یار خان ☆ المدینہ بک سنٹر نزد اے سی کورٹ علی پور ☆ عرفان پوسٹر ہاؤس راجن پور کلاں ☆ عاشق کتاب گھر چوک گھنٹہ گھر لیاقت پور ☆ الحمید پوسٹر ہاؤس لاری اڈا سبزی منڈی روڈ بہاول پور ☆ رحمان بک سنٹر لیہ ☆ گبول بک ڈپو بھونگ شریف ☆ الغفار بک سیلز چوک منیر شہید احمد پور شرقیہ ☆ نورانی ورائٹی ہاؤس دیرہ غازی خان ☆ شیخ محمد حسین بک سیلر فوارہ چوک جھنگ صدر ☆ نثار بک سنٹر صادق آباد ☆ یونس امین حاجی پور شریف ☆ مشتاق بک ڈپو اندرون تحصیل بازار نزد تھانہ سٹی احمد پور شرقیہ ☆ ناصر بھٹی کتاب گھر محلہ پٹھانا نوالہ نور پور تھل ☆ رفیق خان پوسٹر ہاؤس چوک بخاری کہروڑ پکا ☆ سہیل جنرل سٹور خان گڑھ ڈومہ ☆ عزیز برادرز تاجران کتب اُردو بازار بھکر ☆ عارف بک ڈپو لاری اڈا ملتان ☆ خواجہ محمد یعقوب بک سیلر چھادی بازار خان گڑھ ☆ ایف رمضان پوسٹر ہاؤس بوہڑ گیٹ ملتان ☆ شیخ محمد حسین نیوز ایجنٹ جنگ صدر ☆ جیلانی پوسٹر ہاؤس ملتان۔

انتساب

ایم ایف 103 دے معروف کمپیئر

بھار حسین

مھر اسلم سیال

تے سرائیکی دی ابھردی پہچان

راول خان سندھڑ

تے

سانول خان سندھڑ

دے ناں

ڈوھڑے

شہزادہ آصف علی گیلانی

توں نفرت کر میں پیار کراں ڈوھیں ہک ہے کوں ازماوں بیٹھے
نہ توں بولیں نہ میں بولاں بس اکھیاں نال الاوں بیٹھے
توں تیر چلا میں صبر کراں ایویں دل دا شوق مٹاوں بیٹھے
ڈوھیں آصف پیار تے نفرت دی چس روز حشر تائیں چاوں بیٹھے

ایں سال وی گھاٹا آیا ھے میکوں لوکو پچھلے سال وانگوں
میں ڈھیر چلاک تے چتر اھم بگیاں ٹھگیا چھوٹے بال وانگوں
وَدا وقت نبھینداں چُپ کر کے کہیں اُجڑے ہوئے لجپال وانگوں
لُٹیا جاݨ کے ہس میں آصف کوں دلبر نے لُٹ دے مال وانگوں

فیصل رانجھا گرافکس ملتان

چَن لال گُلابی ہوٹھاں تے نہ سرخی لا احسان ہوسی

پیا کجل اکھیں وچ پاپا کے نہ مست بنا احسان ہوسی

نہ ہار سنگھار دی زحمت کر نہ زُلف ٹھہا احسان ہوسی

چَن آصف میکوں جلدی ھے بس ہوٹھ چُما احسان ہوسی

آئے سانول مٹھڑا گُلقند آتئیں کرم کمائے اساں بچ پئے ہئیں

تیئیں پیار دا آب حیات وانگوں بھر جام پلائے اساں بچ پئے ہئیں

پیا انگلیں پھیر کے زُلفاں وچ سر جھولی پائے اساں بچ پئے ہئیں

ساڈے آسف چھیکڑی ساہ ہانی تیئیں ہوٹھ چُمائے اساں بچ پئے ہئیں

میڈے پیار والے ست ماڑ اُتے کئی ظلم دیاں بجلیاں کھِم پن
میڈی چاہت دیاں مضبوط چھتاں ہک لحظے دیوچ سِم پن
وت پاک چراغ حیاتی دے تکھے جھکڑاں نال وِسم پن
ایہو آصف منظر ڈیکھ کرائیں عزریل دیاں اکھیں ترِم پن

جیویں بینک دی پہردیداری داسئیں ہوندا اے فرض سپاھی دا
ایویں آصف کافی عرصے توں ڈِتا پہرہ میں چن ماھی دا
جڈاں عین شباب تے آپُنے کہیں سبق ڈِتے گمراہی دا
گئے غیر دوڑ میڈی محنت تے بمب سٹ کے بے پرواھی دا

ایویں حُسن دی زینت میک اپ ھے جیویں پھُل ہن باغ دی زینت

ایویں کجلا اکھ دی زینت ہے جیویں سوچ دماغ دی زینت

ایویں خون جوان دی زینت ہے جیویں تیل چراغ دی زینت

ایویں آصف روح دی زینت ہیں جیویں مرہم داغ دی زینت

جیندے مُنہ تے چُپ دا جندرا ہے او ظلماں دی تصدیق ہاں میں

جیکوں مندری وچ کوئی نئیں پیندا سئیں او بے کار حقیق ہاں میں

جیکوں نفرت ساڑ سُوا کیتے اوہ چاہت دی تحقیق ہاں میں

جیڑی مالک ظلم دے کان بنائی بس آصف او تخلیق ہاں میں

میکوں سردے بھرنڑے آن سٹی ہئی عرش تے گسدی تُری
میڈے نال ریسے جھیڑے دی ڈس کئیں سمجھائی ہئی گُری
میں معافی منگداں بھُل چُک کے کیتی ہ گالھ جے ہووے بُری
میڈے پیار تے آصف نفرت دی نہ پھیر اچانک چھُری

کر وعدہ میڈے گھر دے وچ کڈاں گھِن آسیں تشریف اے
تھی جذبے ڈھول جوان ویسن توڑے ہوگن اصل ضعیف اے
سُنڑ خبر وصال دی چن آصف مرویسن آپ حریف اے
تیڈی آمد تے تھی ختم ویسی چن ہجر دی سب تکلیف اے

تیڈے حُسن دی کیا تعریف کراں توں چمن دا یار انگور ایں
جیڑھا مئے دے وچ وی نئیں مِلدا تُوں او بھر پور سُرور ایں
پیا ایں توں ودھ کے کیا آکھا تُوں جنت بَاغ دی حور ایں
اساں تیڈے دم دے نوکر ہئیں کیوں راہندا آصف دور ایں

اللہ پاک گواہ ہے کوڑ نہیں ہاں بالکل سدھا سادہ
ہاں نوکر نجف دے والی دا جنئیں کیتے کرم زیادہ
میڈا ہگاوݨ پیشہ کائنا ہا کیتا سجناں ہے آمادہ
میں قوم دا سیّد گیلانی ہاں اَتے ناں آصِف شہزادہ

توں حسن دا مرکز ہئیں ڈھولا ییا قدرت دا شاہکار ایں
تیڈی ٹور کنوں معلوم تھیندے توں قیامت دا آثار ایں
توں آصف چمن دی زینت ہئیں ییا پھلاں دی مہکار ایں
ہنّی عاشق وانگ خزاں دے چمن رکھیں خیال توں خاص بہار ایں

جیویں دُھپ دیوچ پھُل سُک ویندن ایویں سِک دے سیک تے سُس گئے ہئیں
تیڈی نفرت دی سِر ڈانگ لگی اساں اپنے خون اچ پُس گئے ہئیں
ہئے یار مکائیں آندے ہِن اساں عین شباب اِچ مُس گئے ہئیں
تیڈی یاد اچ آصف عید دے ڈینہہ اساں بکرے وانگوں کُس گئے ہئیں

ہر زخم دیاں واچھاں پاڑیاں پِن ہِن دھاڑیں ہر ہک داغ وچوں
ایں ہجر چُواتی لاتی ہے دُھوں نکلے روز دماغ وچوں
ایویں خون نچوڑ یئے چن جیویں کڈھ گھنوں تیل چراغ وچوں
ایویں آصف دِل وچوں ڈھول کڈھیے جیویں ترو ڑ سٹو پھُل باغ وچوں

شالا بخت اقبال بلند ہووی جِن ویندان تیڈی دُھم ڈِہداں
جتھوں لنگھدیں جانی عاشقاں دے تیڈے آسوں پاسوں جھُم ڈِہداں
کئی ڈِہدیں آصف مردے ہِن کئی سوچاں دیوچ گُم ڈِہداں
تیڈیاں زلفاں حجرِ اَسود ہِن بخشیج پوواں متاں چُم ڈِہداں

ڈیساں چھوڑ میں تیڈی نگری کوں تیکوں دلبر خبر نہ ہوسی
وِنج دیرے لیساں اوں جاہ تے جتھ ظلم تے جبر نہ ہوسی
جڈاں سُنڑیسیں جھوک لڈا ڳیا ہے توں روسیں صبر نہ ہوسی
پردیس اچ آصف دفن تھیساں تیڈے وطن تے قبر نہ ہوسی

انھاں نیناں دے دریاواں توں آ پاہر ہنجوں دی چھل ڳئی
سیلاب دا ایں طوفان آیا رُخسار دی رونق ڳل ڳئی
لُڑھ کجلا ڳئے وہ لالی ڳئی مُک ہونٹاں دی بھل بھل ڳئی
ایہو منظر ڈیکھ کے لوک آدھن تیکوں آصف یاری پھل ڳئی

کھڑا لطف اندوز توں ہوندا ہئیں ساون وی تک برسات اے
پچھاں ڈیکھ تاں سہی پئی پڑدی ہے میڈی دل جئی چن کائنات اے
تیڈے بدن تے قطرے بارش دے میڈے بدن تے ہے سکرات اے
ہن چھیکڑی ساہ میں آصف دے کر جلدی چن ملاقات اے

کہیں عید برات دی آمد وچ پئے فرق ونجے ہک ڈینہ دا
میڈیاں اکھیاں پیش کریندیاں ہن رو رو کے منظر مینہہ دا
جڈاں آویندیں ول تھی ویندے میڈا آصف جگرا شینہہ دا
جڈاں ٹر ویندیں ول شام صباحیں چولا ہنجواں نال جھہیندا

میڈے حصے اچ یار خزاں آئی ہے تیڈے حصے اچ یار بہار اے

تیڈے حصے دیوچ پھُل آئے ہِن میڈے حصے دیوچ خار اے

میڈے حصے آصف رووݨ آئے تیڈے حصے وچ مُسکار اے

بس قسمت آپڑوں اپݨی ہے تیڈی جیت تے میڈی ہار اے

ہامی منگدا روز دعائیں یا رب میکوں یار سیاݨاں ڈیویں

نہ عیب ہووس بے عیب ڈیویں میکوں ایجھا داݨاں ڈیویں

اللہ پاک ملائے توں مِل پیا ہئیں نہ رول نماݨاں ڈیویں

بس آصف اپݨے قدمیں وچ میکوں آپ ٹکاݨاں ڈیویں

تیڈے پیار دیوچ میڈا چن ماہی بھوں سارا فرق نظر دے
تیڈے دل دے کورے کاغذ دا ہُݨ میلہ ورق نظر دے
تیڈے پیار دے شربت رنگ بدلیے زہریلہ عرق نظر دے
تیڈے مونہہ موڑݨ وچ آصف دا ہُݨ پیڑا غرق نظر دے

تیڈے گھر وچ قسمت گھن آئی اے میکوں بیشک چن اخلاق نہ ڈے
میکوں حق مہر دے بدلے وچ بے دردی ہجر فراق نہ ڈے
بیا کجھ نہیں منگدی سئیں کولوں ہک پیار کنوں کر عاق نہ ڈے
گھت آصف جیندے مار میکوں پر پہلی رات طلاق نہ ڈے

تیڈی یاد دا میڈے سینے توں چن حفظ وسر نہ ونجے
دلدار وکاونڑ حُسن ولا بازار مصر نہ ونجے
کئی ایجھا روح کوں صدمہ ڈے مِٹ ذہن توں فکر نہ ونجے
میں چاہنداں آصف مردیاں تائیں تیڈا لب توں ذکر نہ ونجے

ساڈی آس دا چن بے داغ جیہاں نہ گھُنڈ وچ لُک، اساں غیر نسے
حقدار تیڈے دیدار دے ہیں نہ چن بھج دُھرک، اساں غیر نسے
اج کرنڑی گالھ ضروری ہے ہک لحظہ رُک، ساں غیر نسے
یا زہر چاڈے یا گل چا لا اج آصف مُک، اساں غیر نسے

میکوں اج وانگوں چن یاد کھڑے تیڈے پاک قرآن تے ہتھ رکھنڑا

ول آصف ڈھول دلاسے ڈِے میڈی کمنبدی جان تے ہتھ رکھنڑا

میں توڑ نبھیساں اکھیاں تے تیڈا کر اعلان تے ہتھ رکھنڑا

تیئں رول ڈِتے تیڈا حق تاں ہا کمزور انسان تے ہتھ رکھنڑا

میڈے پیار کوں تیڈی نفرت نے چن مار گھیتے میں کیا جیواں

بیا جذبے شوق حیاتی دے تیں ٹھار گھیتے میں کیا جیواں

تیئں کوٹھے اپنی اُلفت دے ونج پار گھیتے میں کیا جیواں

تیئں آصف کوں کر زندگی توں بیزار گھیتے میں کیا جیواں

ڈوھڑے

جاوید علی شانی

پہلے روزے رکھنے پوندے ہن پچھے عید شوال دا ڈینھ آندے
ہک بئے کوں ملدے جگ سارا بہوں قرب کمال دا ڈینھ آندے
لاوارثاں دا کوئی وارث نی اے مونجھ حلال دا ڈینھ آندے
جیندے شانی یار نہ کول ہووے اوندے کیتے سال دا ڈینھ آندے

تیڈے خُلق دے خادم لوکاں کوں ارمان توں پنڑیں جاہ پئی اے
تیڈے بھاگ دے بھنور بھنجھور گھدے مکران توں پنڑیں جاہ پئی اے
ہاسے وقت دے تخت نشیں بھانویں دربان توں پنڑیں جاہ پئی اے
تیڈے شانی درد توں بچنڑ کیتے غستان توں پنڑیں جاہ پئی اے

بدھ پینگھ پیار دی پتڑاں تے تیڈا روز جھٹاوݨ یاد آندے
میکوں دوروں آندا ڈیکھ تیڈا بھج سینے لاوݨ یاد آندے
خط لکھ شانی ہتھ قاصد دے تیڈا روز پچاوݨ یاد آندے
میں رس پونواں ہا خوابیں وچ تیڈا توڑ مناوݨ یاد آندے

ہر موڑ اُتے ناکام تھیاں گئی قسمت ہر ونجاں کن اللہ
متاں راول رول تے چھوڑ ونجے ہیں گال دا ڈر ونجاں کن اللہ
دلدار بناں ہر شہر میکوں لگے سنج تے پر ونجاں کن اللہ
میں شانی دی ہک عرض اُتے کجھ غور تاں کر ونجاں کن اللہ

تیڈی جیت کتھاں ساڈی ہار کتھاں اساں اپنی ہار توں بد تھئے ہیں
اساں زر والے بے زر تھئے ہیں اساں رُل نادار توں بد تھئے ہیں
ساڈا شاکٓی کوئی انکار نہ ہا تیڈے صاف انکار توں بد تھئے ہیں
دراصل گلاب دے پھُل ہا سے توں نکھڑیں خار توں بد تھئے ہیں

اڑی سینگی آ رل پار جُلوں جُل پار دا منظر ڈیکھوں
اُتھاں کئی کئی روپ اچ یار ہوندن جل یار دا منظر ڈیکھوں
بہوں ڈکھ ڈِے گے بہوں غم شاکٓی غمخار دا منظر ڈیکھوں
کیوں نئیں آندا اُروار اوندے انکار دا منظر ڈیکھوں

اے خود وی آپ سمجھدا ہم تیڈا نوکر ہم سردار ناہمی
میڈے دل وچ پیار دا جذبہ ہئی میں سچ آہداں غردار ناہمی
جیویں تیئں میکوں ہا سمجھ گِھدا میں شانی ایں بیکار ناہمی
تیڈو مڈیاں ڈھوڈھو تھک پیاں تیڈا یار ہامی پلے دار ناہمی

میکوں ساہ دا ساز سمجھ آگے میں جسم دا شہر پھرول گھدے
میں اصل حقیقت پا گھدی اے میں عیب اپنڑے ہِن تول گھدے
میں ویس فقیری وچ آ کے میں کرم دا بھر کشکول گھدے
میکوں کہیں گھر دی نی لوڑ شانؔی میں گھر غستان اچ گول گھدے

میں آلھڑاں چھوڑ کے پیو ماء دا آ بٹھیم شاخ دراز اِچ
اِیں شجر تے حسن دی جھلک جو پئی اُڈ پیم خاص انداز اِچ
نئیں شانی قسمت ساتھ ڈِتا میکوں پیار دے ایں آغاز اِچ
میں او کم بخت پرندہ ہاں جیڑھا ماریا گیئے پرواز اِچ

گیا رج ہے میڈے پیار کولوں ہُن پیار دی عجب مثال ڈیندے
جے ہووے راز دی گال کوئی کراں گال تے گال کوں گال ڈیندے
اے درد جُدائی دا تھوڑا نی بیا ہاں وچ بھانبھڑ بال ڈیندے
جے آہداں مل ہک وار شانی بس ہا ہا کرتے ٹال ڈیندے

میڈے سر تے وقت زوال آ گے ہَئے قدم چلن توں رُک اللہ
اے صدمہ موت توں گھٹ کائنی کھا گئی اے ہجر دی اُک اللہ
ڈکھ شاؔنی وڑ کے ایں ڈیندے سکھ ڈر توں ہَئے ہن لُک اللہ
نتاں میکوں گھن نتاں یار ملا اِچ نال میڈے چا مک اللہ

میڈے رونوݨ تے کیوں رنج تھیندیں میں تاں پاگل پا گل ہُل گئی آں
ہے بے اوچݨ گزران میڈی میں قہر دے ساویں تل گئی آں
میڈی گال کوں شاؔنی کوݨ سُݨے بے مُل ہامی بے مُل گئی آں
کیویں منگدی پیار میں تیئں کولوں میں پچھڑی ہم میں رُل گئی آں

تیڈے قرب کمال دا کرم تھئے میں کیا آکھاں میکوں کیا مِل پئے
ہئی ہک پل لگدا صدیاں دا پل پل مِل پئے جاہ جاہ مِل پئے
میکوں شانی پیار دی منزل دا میں سچ آکھاں میکوں راہ مِل پئے
توں آ جو گئے میں بچ پئی آں میکوں سجھ وچھائی اِچ ساہ مل پئے

اوندے حُسن دا بھوئیں تے شور پیا اے گال پچی آسمان دیوچ
اوندے گول اِچ مگر جہان پیا پر نظر یانہ جہان دیوچ
اوندے حوصلے حرف لگیندے رہے ہنجھ ہنجھ دے ہر ارمان دیوچ
اوندی یاد کوں فرض سمجھ شانی اوندا نقش ڈٹھم قرآن دیوچ

رکھ سک دے سحر اِچ سوچ اپنڑی کرشام مہمان کوں پڑھدا ہَم
اوندی پیت پیار تے پارت دا کر کٹھا سامان کوں پڑھدا ہَم
پندھ پاگل پیریں پئے ویسی تھوں بھوئیں آسمان کوں پڑھدا ہم
اوندی شاکؔی یاد کوں فرض سمجھ اوندے رُخ قرآن کوں پڑھدا ہم

تیڈی میڈی ہکا مِتھ ہووے اتے اصلوں وِتھ نہ وال ہووے
میں آکھاں آتاں آویں توں من چھوڑیں جووی گال ہووے
ہووے شاکؔی سچا پیار اپنڑا اتے گھر گھر وچ مثال ہووے
ایں پیار ہک بئے دے نال کروں وچ ترتجھا نہ بھئیوال ہووے

اج بنجر ہاں تاں کیا تھی گئے کڈی میں آباد زمین ہامی
ہُنڑ پر کائنی ناں کوئی ڈرنی کہیں وقت اُڈراک شاہین ہامی
جیڑھا غیر دے کلمیں پڑھدے اج اوندے لب دی میں آمین ہامی
میکوں شاؔنی سنجڑاں رول گھتے نہ تاں چہرہ سُرخ رنگین ہامی

توں اہدے جی میں جی پوندا تیڈے ایں ارمان کوں سانبھ گھدے
میں سوچم بچاں کیا تھیسی ہیں وہم گمان کوں سانبھ گھدے
ایں شاؔنی حال فقیری وچ بس روح مہمان کوں سانبھ گھدے
تیڈی خاطر بُت دے رَاحل اُتے ساہ دے قرآن کوں سانبھ گھدے

توں سئے سئے دلبر رنگ بدلا میں ہر ہک رنگ وچ رنگی ہاں
تیڈی مونجھ مونجھاری کر چھوڑے تیڈے پیار کنوں گئی ڈنگی ہاں
تیڈے وس شاتی جو آ گئی ہاں بھانویں مندی ہاں کے چنگی ہاں
تیڈی آمد سن کے چن ڈھولا آئی بجھدی پیروں ننگی ہاں

کئی مدت دے بعد جو پار گئیاں او عجب نظارے یاد آ گئے
جیندی بانہہ تے سر رکھ سمدی ہم او ڈھول سہاری یاد آ گئے
چن شاتی دا لک چھپ کھیڈن او پینگھ ہلا رے یاد آ گئے
جیہڑے ساہواں توں تھی ویلھے گئے او سجن پیارے یاد آ گئے

گل مئے خانے وچ ساقی آ ہر میخار قریب تھیا
ونج میں وی سُرک بیٹھم پر حادثہ سخت عجیب تھیا
اوندے پیار دی پاک صراحی دا کوئی مالک آن رقیب تھیا
بہہ ہر کہیں شانی جام پیتے میکوں ہک نئیں جام نصیب تھیا

اجاں گھنڈ وچ ہئی گھر پیکیں دے سٹ پاتس ٹر میڈا خان گیے
اوندے ہسدے وسدے ویڑھے وچ ایں یکدم آ طوفان گیئے
او سِتری سیجھ کوں بھاہ لاوے جیکوں لٹ اپنا ارمان گیئے
اوندا جیون شانی کیا جیون جیندا مقصد ٹر غسان گیئے

بے وس جو ہئی بے وس تھی کے دِل رو آسمان کو ڈیدھی ہئی

اے باد صبا ہݨ جلدی کر بے پر پروان کوں ڈیدھی ہئی

اے نہ شاؔنی متاں او ہووے ہر آئے انسان کو ڈیدھی ہئی

ایندے صدقے مولا یار ملا گھر پے قرآن کوں ڈیدھی ہئی

کر دل دا سودا نال میڈے ڈیساں دِل دے بدلے دل تیکوں

تیئں نال جے پیار دی گال کراں ڈس کیوں آوندی ہے گھل تیکوں

توں مسک کے بس لٹ گھندا ہیں رب ایہہ جئی بخش اے کھل تیکوں

او شاؔنی دِل لُٹوا ہاندے ہک وار جو گھِنے مِل تیکوں

تیڈی سِک میکوں بے تاب کیتے تھوں چادر تاݨ موہنہ کِجّ پوندا اں
طوفان دی مانند ہے سینے وِچ جذباتاں نال میں سِجّ پوندا اں
تیڈے رستے مَل مَل نی تھکدا ہر لاج تیڈی میں لَجّ پوندا اں
توں شاکؔی خواب اِچ سڈ ماریں میں سُتا ہویا بھجّ پوندا اں

تیڈا وعدہ ہئی تیڈے نال راہساں کیوں سٹ گئے پیت وفا دی
میکوں پہلے گل نہ لانویں ہا جے نہ ہم تیڈے ڈا دی
تیڈے چمن اِچ روز بہار شاکؔی میڈے ویڑھے وچ بربادی
ڈیکھیں ہوں ڈینہہ میڈے قُل ہوسن جئیں ڈینہہ ہوسی تیڈی شادی

اے سوچ کے دلبر سیچھ بجھا کیا فیدہ کیا نقصان تھیسی
تیڈے گھر گھر کانڈھے شادی دے میڈا مسجد وچ اعلان تھیسی
اے نہ سمجھ جو کیا تھیسی تیڈی سیچھ کوں وی ارمان تھیسی
تیڈا جگ وارث ہے چن شاآئی میڈا اوہے وارث غستان تھیسی

کل رات انوکھا خواب ڈٹھے میڈے کولوں دولت وڈی ہئی
ہا تاج محل وچ ہیرے ہن چھت سونے نال پئی لڈی ہئی
ہن نال سکوٹی گارڈ میڈے تلے لینڈ کروزر گڈی ہئی
کھلی اکھ تاں شاآئی کیا آکھاں اتوں گندی ہئی تلوں تڈی ہئی

میڈے دلبر دا مزاج ڈیکھو میں ہک اَہداں او ڈاہ آہدے
ہکواری آکھ تے پہندا ہے ڈوں گھنٹے بعد والا آہدے
ہر ویلے کم ہے آکھݨ دا کر کر تے ناز ادا آہدے
میکوں اج تئیں سمجھ نی آئی شاؔنی کوئی پُچھ ڈیوے او کیا آہدے

تیڈی تاہنگاں وچ میڈا سوہݨا سئیں میڈی جند سنگر تج کے سک ویسی
لگ سہریاں کوں جے سیک بیا میڈا ڈاج ہکیج کے سُک ویسی
ہر دھمدی رات دے متھڑے تے رنگ لابھر تج کے سک ویسی
توں اوں ڈینہ شاؔنی لنگھ آسیں جڈاں قبر لنیج کے سُک ویسی

فیصل راٹھور گرافکس ملتان